

Soğuk Nevale Gibi Bir Gün Ve İltifat

Gün doğdu. Güneş bir kez daha ufuktaki dağları öptü. Gündüzü bile kopkoyu şehrin gariban yurttaşları olarak uyandık. Acaba en son ne zaman bir yetişkin gün doğumunu kovaladı. Her neyse. Dünden kalan meseleleri çoraplarıma katıp kapının önüne fırlatmışım. Böyle yapmazsam uyuyamıyorum. Hazırladım ve en son çıkarken tekrar giydim. Sağ teki giyerken gündemdeki olayları, sol teki giyerken mutluluklarımla ve mutsuzluklarımla ilgili şeyleri beynime hapsettim. Daha doğrusu emanet ettim. kışın bu yüzden geç uyuyorum. Ayaklarım üşüyor.

Evden çıkıp ofise varınca gündemdeki olaylar hakkındaki fikirlerimi yazıyorum. Yalan olmasın fikirlerimi değil herkesin bildiği sıradan şeyleri yazıyorum. İnsanların duymak istediklerini. Şiirin para etmeyeceğini bildiğimden böyle basit bir yol buldum kendime. Hiç etik değil ama günün sonunda her şeyi kapının önüne fırlatabilmenin rahatlığı var içimde. Evliyim üç çocuğum var. Bazen yazılarımı oğluma yazdırıyorum. Diyorum ki içinde üç alıntı olan bir yazı yaz ve bu yazı orman yangınıyla alakalı olsun. İnternette üç ünlünün sözünü alıntılıyor. Bazen padişah bazen popçu buluyor ama olsun. Yerine göre alıntıyı daha popüler bir popçuyla değiştiriyorum.

Yazımı tamamlayıp evime döndüğümde şiirlerimle ilgileniyorum. Uzun zaman geçiriyorum masa başında. Bir keresinde karım güzel şeyler yazıyorsun bana bir güzel söz ettiğin bile yok demişti. Onu çok ihmal ettiğimden duydum bunları galiba. Daha doğrusu güzel söz konusunda onu ilgilendiren bir şeyler söylemediğimden. Yine o böyle söylenirken “sen düzeltilmemiş cümlelerimin şahidisin” diye seslenmişim. O zamandan beri bir şikayetini duymadım.

Gün battı. Güneş yas içinde dağları sıvazlayıp gitti. Her zaman yaptıklarımı yine yaptım ve bomboş bir zihinle yatağıma uzandım. Bunu nasıl yaptığımı bulabilirsem online kurs açıp köşeyi döneceğim.

Mehmet Tahir Parladıcı 12-B